

[Christmas Møller.]

komme indenfor de 12, hvor han i Øjeblikket har taget Sæde, saaledes at Regeringen selv virkelig var enig om de Foranstaltninger, som skulde bringe Arbejdsløsheden ned. Før det ærede Medlem kommer og retter Behøjeelser andetsteds hen, var det dog rimeligt, at han saa, hvordan det stod til hos ham selv.

Dernæst vil jeg gerne sige, at det forekommer mig underligt, at den højtærede Handelsminister først er kommet med dette Lovforslag nu. I den Lov, der blev vedtaget i 1928, staar der i § 5, at Loven skal forelægges Rigsdagen til Revision i Rigsdags-samlingen 1929—30. Man har altsaa hele Tiden vidst, at man skulde komme med et Lovforslag angaaende disse Spørgsmaal, og jeg er overbevist om, at jeg ikke blot taler paa mit eget Partis Vegne, men paa hele Rigsdagens, paa det høje Præsidiums, tør jeg vel næsten ogsaa sige, naar jeg siger, at man gerne skulde komme med Lovforslagene noget tidligere, end det sker, navnlig naar man saa sikkert som her ved, at Lovforslag skal komme.

Jeg vil dernæst gerne sige, at det er jo vanskeligt for os i Enkelthederne at behandle de Paragraffer, som her foreligger. Den højtærede Minister henviste ogsaa i sin Forelæggelsestale til, at paa vigtige Omraader var det nødvendigt for ham at give Oplysninger i et Udvalg; f. Eks. kunde Oplysninger med Hensyn til Eksportkrediten ikke gives her. Jeg er ganske enig med den højtærede Minister heri.

Rent principielt tror jeg, man ud fra et konservativt Synspunkt maa sige, at skal vi se paa dette Lovforslag og den principielle Stilling, vi maa tage til det, ja, saa maa vi i og for sig være af den Opfattelse, at Lovforslag af denne Karakter hører Kriser og Krisetider til. I det store og hele maa man ønske, at Statsmagten blander sig saa lidt som muligt i Erhvervenes Forhold, og vi maa mene, at Foranstaltninger som de, der her stilles Forslag om, hører hjemme i Krigs- og Krisetider. For en enkelts Vedkommende vil jeg dog gøre en Undtagelse, nemlig § 6, Eksportkrediten, med Hensyn til hvilken det vistnok maa siges, at Forholdene udvikler sig saaledes, at her er et Omraade, hvor Statsmagten kan gøre overmaade stor Nytte og ogsaa har gjort det.

Jeg tror ikke, at Venstres ærede Ordfører, som jo er saa overordentlig kyndig paa dette Omraade og kyndig i den teoretiske økonomiske Politik og i Venstres Politik i det hele taget, vil sige mig imod, naar jeg siger: Man kan mene om dette

Lovforslag, hvad man vil, men Liberalisme har det ikke noget som helst at gøre med.

Vi vil staa paa Linie med den Stilling, som vi har indtaget overfor de Foranstaltninger, der samlet optages i dette Lovforslag. Vi vil rent sagligt tage Stilling til de enkelte Paragraffer, og jeg skal kort redegøre for, hvordan mit Partis Stilling vil være.

Lovforslaget bygger paa den Hovedbetragtning, at man nu for de kommende 3 Aar, altsaa til 31. Marts 1933, skal lægge fast, hvad der skal gøres for at fremme danske Erhvervsinteresser. Man kan vel saa vente et stort Forslag i Foraaret 1933 om, hvad der skal gøres i den kommende Tid, og man maa jo da haabe baade for Regeringens større og mindre Del, at dette Forslag ikke bliver af en saadan Karakter, som vi tidligere har set det paa disse Omraader, at det sprænger et godt Forhold mellem Radikale og Socialdemokrater — det er jo lige kort inden vi skal til Valg, hvis Valgperioden bliver normal.

Man lægger altsaa fast for 3 Aar, hvad der skal udrettes i det store og hele, og man begynder da med i § 2 at stille til Raadighed 10 Mill. Kr. til Omlægning af Drift, forbedret Teknik, velunderbyggede Koncentrationer o. s. v., o. s. v.

Jeg vil her sige, at vi fra vor Side vil aldeles ikke kunne gaa med til § 2 i dens nuværende Affattelse. Vi mener, det er et alt for stort Omfang, man har givet den, og jeg kan ikke lade være med at sige til Ministeren, saaledes som jeg havde Lejlighed til at sige det til ham under Behandlingen af Forslag til Lov om offentligt Tilsyn med visse Virksomheder, at der er noget højt besynderligt i, at først skal Staten stille en hel Del Penge til Raadighed, saaledes at man kan koncentrere Virksomhederne, og derefter kommer den selvsamme Minister med et andet Forslag og siger: Nu er I saa koncentreret, at I kan øve en bestemmende Indflydelse paa Priserne, altsaa maa jeg have Indseende med jer.

Ved den Affattelse, Paragraffen har faaet, deles Beløbet saaledes, at indtil 5 Mill. Kr. kan stilles til Raadighed for nye Virksomheder. De Erfaringer, Staten har haft paa disse Omraader, de Erfaringer, man har fra en meget bekendt Retssag, Temporin-Sagen, for ikke saa forfærdelig lang Tid siden, skulde synes at give Statsmagten Anledning til at være overmaade forsigtig; thi de, der i slige Tilfælde kommer til Staten og beder om Hjælp, vil meget ofte være Personer og Foretagender, som Statsmagten skal være overordentlig varsom med at hjælpe.